

וישבו לכם לב' ה'ישי. לשוחד כפיהם שיר תו'ש. שיר מפיאר ומקודש. על כל שיר מקול ומקודש

כעזרה"ת

ליקוט מספרי רביז"ל ותלמידיו

לפרשת החודש

ולראש חודש ניסן - ראש אחרשים
וראש השנה למלכים

ירל ע"י מכו"ן "חיים נעזרים"
פערה"ק י-ם ת"ו

מהרורא ראשונה שטת ה'תשפ"ה

תוכן ענינים

חיי מוהר"ן; שיחות הר"ן
ימי מוהרנ"ת
ליקוטי תפילות
דרך חסידים ולשון חסידים

ליקוטי מוהר"ן סימן ע'
ליקוטי מוהר"ן סי' מ"ט
ליקוטי מוהר"ן סימן ה' תניינא. אות י'
ליקוטי מוהר"ן סימן ל"ט תניינא

ליקוטי הלכות

ארבע פרשיות
שחיטה הלכה ד, י"ג
בשר בחלב הלכה ה
מעונן ומנחש הלכה ב, ג'
גלוח הלכה ג
חדש הלכה ג, ז'
פריון בכור הלכה ג ה'
בכור בהמה טהורה הלכה ד
העושה שליח לגבות חובו הלכה ג
שלוחין הלכה ג
מתנה הלכה ג

השכמת הבוקר הלכה א, י"ב
נטילת ידים שחרית הלכה ב
ברכת השחר הלכה ה, ב'
נפילת אפים הלכה ד
נטילת ידים לסעודה הלכה ז
מנחה הלכה ד
מנחה הלכה ז
ראש חדש הלכה ג
ראש חדש הלכה ד
ראש חדש הלכה ג, ב'
ראש חדש הלכה ז, י"ז

יצא לאור ע"י מכון

חיים נצחיים

פעיה"ק ירושלים ת"ו

053.319.3962

1.929.496.5317

כל הזכויות שמורות

לקבלת הקונטרס

יש לפנות דרך האימייל:

CN.Breslev@Gmail.Com

לפרשת החודש

ולראש חודש ניסן - ראש לחדשים - ראש השנה למלכים

ליקוטי מוהר"ן

ליקוטי מוהר"ן סימן ה' תניינא, אות י'

ועקר חזיק המלאך הוא בניסן, כי ניסן
ראש השנה למלכים (ראש השנה ב.), ואז
נתחדש כל ההתמנות של כל אהר ואהר,
ואז נותנין לכל המלאכים ההתמנות שלהם,
ואזי נתחדש הרצון של השם יתברך, בחינת
(דניאל ד): "וכמצביה עבד בחיל שמיא", כי
אז נותנין לכלם ההתמנות שלהם כרצונו
יתברך, ואז יש להמלאכים שמחה
ונתחזקין. כי אז, בניסן, הוא זמן הגאולה, כי
'בניסן נגאלו', וזה ידוע, שעקר גלות מצרים
היה לתקן חטא אדם הראשון, שהיו שדים
מחממין אותו והוליד שדין וכו' (ערויין י"ח:
בראשית וכה פ'ש' כ'), והחמום הוא על ידי
חלישות המלאך כנ"ל, ומחמת זה היה גלות
מצרים ובניסן נגאלו, ונתתקן חטא אדם
הראשון אז. נמצא שבניסן נתחזק כח

ליקוטי מוהר"ן סימן ע'

וזה שאמר רבותינו, זכרונם לברכה
(ראש השנה א): 'שניסן ראש השנה למלכים',
כי אז היה הקמת המשכן, שמשם נמשך
הכבוד של מלכים של כל הממנים
והראשים כנ"ל:

ועל כן היה הקמת המשכן בראש חודש
ניסן ודוקא, כי זה בחינת ראש חודש, שעל
ידי זה נתחדשים כל הראשים כנ"ל, וזהו
בחינת ראש חודש ניסן ראש השנה למלכים
כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סי' מ"ט

ימי ניסן הם ימי תשובה כמו תשרי
(ליקו"ע)

אבל עקר התחדשות הרצון הוא בניסן, ואזי הוא עקר חזיק שלהם. ואזי בניסן היה ראוי שיתבטל הטמאה הנ"ל לגמרי, מאחר שנתתקן ונתחזק כח המלאך, כנ"ל:

ליקוטי מוהר"ן סימן ל"ט תניינא

'ניסן ראש השנה למלכים' (ראש השנה ב), ואז ממנין כל המלכים למעלה, ובדאי נותנין מתנות לכל אחד ואחד שממליכין אותו. והשם יתברך יתן לנו גם כן מלך ומנהיג, רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו וכו' כנ"ל. "ואנחנו הם העם אשר ברגליך ההולכים אחר עצתך", שמתנהגים אחר המנהיג. ומי יתן והיה לנו מנהיג כמו משה רבנו, עליו השלום, וכו' כנ"ל.

המלאך, שזה בחינת תקון חטא אדם הראשון, שנתתקן בניסן, בעת גאלת מצרים כנ"ל. וזה שכתוב (שמות ז): "והוצאתי את צבאתי" בחינת מלאכים, שיצאו ונגאלו בניסן, כי אז נתחזקו ונתתקנו כנ"ל. ועל כן עקר התחדשות הרצון, בחינת: "ויכמצייה עבד בחיל שמיא", הוא בניסן, כי אז הוא זמן תקון וחזיק שלהם כנ"ל:

אבל גם בכל השנה יכולין לחדש הרצון על ידי השמחה, כי על ידי השמחה נותנין חזיק בהמלאכים כנ"ל, ואזי נתעורר שמחה בהמלאכים כאלו נתחדש הרצון, בחינת: "ויכמצייה עבד בחיל שמיא", באותו היום, כאלו קבלו ההתמנות שלהם באותו היום.

חיי מוהר"ן; שיחות הר"ן

נכספים ונכללים בתוך שיחתו ותפלתו. והאר"ך אז בשיחה נפלאה בענין זה. ועוד בשאר ענינים.

חיי מוהר"ן אות ק"ד

לדתו היתה בקהלת קדש מזבזו, ונכנס לברית מילה בשבת הגדול. וכל שנותיו היו כפי הנשמע בערך ארבעים שנה פחות מעט. כי בשנת הארבעים נפטר ונסתלק למעלה למעלה בירח האתנים בחג ביום שלישי יום רביעי של סכות ח"י תשרי תקע"א באומין העיר אשר בחר בה בחיים חיותו לשכב שם

שיחות הר"ן אות צ"ה; חיי"מ ע"ב

מה שדבר אז מענין הקיץ שהיה אז מממש ובא. כי שיחה זו היתה אז בימי ניסן קדם פסח בעת שהיה הברית מילה של בנו שלמה אפרים, זכרוננו לברכה ביום שלישי למילה. ודבר אז שבחרף כל העשבים וכל הצמחים כלם מתים. כי בטל כחם בחרף והם אז בבחינת מיתה. וכשבא הקיץ כלם נתעוררים וחיים ואז טוב ויפה מאד כשיוצאים לשוח בשדה שיחה - זו תפלה (ברכות כו:) ותחינה ותשוקה וגעגועים להשם יתברך. ואז כל שיח ושיח השדה המתחילים לחיות ולצמח אז, כלם

בשנת תקל"ב היה ראש חודש ניסן בשבת וזה היום שנולד בו רבנו זכרנו לברכה לפני הדעות הנ"ל):

כמבאר במקום אחר. ואחר כך שמעתי ששנותיו לא היו כי אם שלשים ושמונה שנה וחצי וכפי הנראה כך האמת. (וידוע כי

ימי מוהרנ"ת

אות י' ח"ב

ואני הייתי מוכן אז לנסע בסמוך לאומאן על ערב ראש חודש ניסן כדרכי בכל שנה.

ליקוטי תפילות

תפילה מ"ט

"וְיִשְׂרָאֵל כָּחֲלָלִים כָּל מַעֲיָנֵי בְךָ" וּתְזַכְּנוּ לֵידַע וּלְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַקְּבֵלָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁאֲזֹכָה לְהַשִּׁיג וּלְיַדַע אֹרֵייתָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה דְעַתִּידָא לְאַתְגַּלְיָא לְעַתִּיד לְבוֹא:

תפילה ה' מהדו"ת

ותעורנו להמשיך קדשת חודש ניסן, ראש חודשים, עלינו ועל כל ישראל וכשם שהוצאת בו את עמך ישראל מגלות מצרים, ערות הארץ, שהוא פגם הברית, כן ברחמיך הרבים תושיענו ותגאלנו בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש, מעמך ישראל, שתצילנו כלנו בכח קדשת החודש הזה ראש חודשים ראשון הוא לנו לחודשי השנה, שהוא חודש ניסן הקדוש, גאלת וישועת ישראל, שנזכה כלנו על ידי זה לגאלת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה מבאר שחת מטיט הינו

ותזכני לקדש עצמי ביותר בשני החודשים הקדושים, שהם שני ראשים של השנה, שהם ניסן ותשרי שהם ימי תשובה, שאזכה בכל שנה ושנה לשוב בהם בתשובה שלמה, ולהתקדש בהם בקדשה יתרה ובשמחה גדולה ואזכה להמשיך עלי קדשה גדולה ותשובה שלמה תמיד משני החודשים האלו על כל השנה כלה ותזכני לעורר ולגלות עשרה מיני נגינה ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות הרבה בקול גילה ורנן לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח ונגון וזמרה ועז וחדוה, בכל עשרה מיני נגינה הקדושים, עד שנזכה שיתער על ידינו השיר שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע כמו שכתוב "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג" ויקים בנו מקרא שכתוב:

וְתוֹצִיאֵנוּ מִמְצוּלוֹת יָם וְתַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ
הָאֲמֻלּוֹת מְאֹד מִפָּגַם מִקְרָה לַיְלָה חֹס
וְשָׁלוֹם וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ
וְצֹאֲצֹאֵינוּ וְצֹאֲצֹאֵי עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם, לֹא בְשׁוֹגֵג וְלֹא בְּמִזִּיד לֹא בְּאִנְס
וְלֹא בְּרָצוֹן:

אָבִינוּ מִלְּפָנֵי חֵמֶל עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵי
חוֹס וְרַחֵם עָלֵינוּ, אָבִינוּ מִלְּפָנֵי חֵמֶל עַל
עוֹלָלָנוּ וְטַפָּנוּ וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת
וְשִׁמְחַת נִסְּךָ עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת
בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וְלִהְבִּיא תְּמִיד שְׂחוֹק
וְטַהוֹרִים תְּמִיד:

וְשִׁמְחָה וְעַז וְחֲדוּה בְּכָל הַמְּלָאכִים
הַקְּדוּשִׁים וַיְהִי הוּד וְהָדָר לְפָנֵיהֶם עַז
וְחֲדוּה בְּמִקְוָמָם בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה כְּמוֹ בְּחֻדְשׁ
נִסְּךָ וְנִזְכָּה תְּמִיד לְתֵן חֲזוֹק וְתִקְּךָ
לְהַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים עַל-יְדֵי שִׁמְחָתָנוּ
וַיִּתְחַזְּקוּ הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים תְּמִיד בְּכָל עַז
וְתַעֲזוּמוֹת וַיִּבְטְלוּ כַח הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת,
וְלֹא יִתְּנוּ לָהֶם שׁוֹם יְנִיקָה מִהַשְּׁפַע הַקְּדוּשָׁה
הַיּוֹרֶדֶת לָנוּ, עַד שְׁנִזְכָּה לְמַאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת
מִבְּרָרִים, וְלִהְנַצֵּל עַל-יְדֵי זֶה מִטְּמָאוֹת
מִקְרָה לַיְלָה חֹס וְשָׁלוֹם, וְלִהְיוֹת קְדוּשִׁים
וְטַהוֹרִים תְּמִיד:

וְכִמוּ שִׁמְעַתִּי מִן אֲאִ"ז נ"ע זִלְזַלְה"ה שֶׁאִמְרוּ
פַּעַם אֶחָד בְּחֻדְשׁ נִסְּךָ הַרְבֵּי הַמְּגִיד הַמְּפֹרָסִם
מִטּוֹלְטְשִׁין עֵתָה הַעֵת שֶׁצְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל כִּי אֶחָד
בְּנִיסָן רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִים וְאִז נִתְּמַנָּה בּו כָּל הַשָּׂרִים
וְשִׁלְטוֹנִים שֶׁבְּעוֹלָם וְלַעֲת עֵתָה נִתְּמַנּוּ שָׂרִים לֹא
טוֹבִים וְעֵתָה הוּא הַעֵת לְהִתְפַּלֵּל עַד כִּי אֶחָד
מִפְּנֵי הַקְּדוּשָׁה.

מספר "דרך חסידים" ו"לשון חסידים"

באחד בניסן ראש השנה למלכים (י"ה ב.). רצה
לומר שתמליכו את הקב"ה על כל העולם. נראה
הרמז בזה, שמאחד בניסן עד עשרה בו צריך לקבל
עליו קדושה מאדנות מאות י" של השם אדנ"י.
ומעשרה עד ערב פסח ד' ימים צריך לקבל עליו
קדושה מאות ד' של השם הקדוש אדנ"י. ומפסח
עד שבועות חמשים יום נגד אות נ של שם הקדוש
אדנ"י. ובשבועות נתגלה הפלא עליון והוא נגד א
של שם הקדוש אדנ"י. ובוה ממליך עליו את
הקב"ה שהוא אדון כל העולם מאחד בניסן עד
שבועות עוד אחת בשנה צריך לקבל עליו עול
מלכות שמים כנ"ל.

(עבודת ישראל - לשבת הגדול)

וזהו הרמז החודש הזה לכם, כי בראש חודש
ניסן מתחדש השפע על כל השנה ודבר החדש
בנקל לעשות בו כרצונו. וזהו החודש - התחדשות
השפע, הוא לכם - כרצונכם כן יתקדש בכל
העולמות

(קדושת לוי - פרשת בא)

וְכִמוּ שִׁמְעַתִּי מִן אֲאִ"ז נ"ע זִלְזַלְה"ה שֶׁאִמְרוּ
פַּעַם אֶחָד בְּחֻדְשׁ נִסְּךָ הַרְבֵּי הַמְּגִיד הַמְּפֹרָסִם
מִטּוֹלְטְשִׁין עֵתָה הַעֵת שֶׁצְרִיכִים לְהִתְפַּלֵּל כִּי אֶחָד
בְּנִיסָן רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִים וְאִז נִתְּמַנָּה בּו כָּל הַשָּׂרִים
וְשִׁלְטוֹנִים שֶׁבְּעוֹלָם וְלַעֲת עֵתָה נִתְּמַנּוּ שָׂרִים לֹא
טוֹבִים וְעֵתָה הוּא הַעֵת לְהִתְפַּלֵּל עַד כִּי אֶחָד
מִפְּנֵי הַקְּדוּשָׁה.

(דגל מחנה אפרים - פרשת בא ד"ה למה)

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש (שמות
יט, ו), נראה לפרש על דרך ששמעתי שהריב"ש
הקדוש אמר כשהגיע ר"ח ניסן שהוא ראש השנה
למלכים, והושיב כל מלאך על כנו וכשראה מלאך
אחד שלא ישר בעיניו היה ממנה אחר תחתיו. וזהו
פירוש הפסוק ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, ר"ל
שאתם תמנו ותמליכו כל המלאכים המשרתים
אותי לכל הישר בעיניכם:

(עבודת ישראל - לשבועות)

ליקוטי הלכות

השכמות הבוקר הלכה א, י"ב

ואחר כך קורין פְּרֻשַׁת הַחֹדֶשׁ, כי זה בחינת קדוש הַחֹדֶשׁ, בחינת מלוי הַלְבָנָה מפגימתה, כי זה יָדוּעַ שְׁכַשְׁיִשְׂרָאֵל הֵם, ח"ו, במדרגה פחותה, זה בחינת פגם הַלְבָנָה קטרוג הַיָּרֵחַ, שְׁמֵשׁ בָּאִים כָּל הַפְּגָמִים וְהַחֲטָאִים ח"ו, ועל כן כְּשֵׁאִישׁ יִשְׂרָאֵל מתעורר ומוצא בעצמו נקדה טובה ועל ידי זה חוזר בתשובה כנ"ל, זה בחינות מלוי הַלְבָנָה מפגימתה, בחינת קדוש הַחֹדֶשׁ, כי עקר קדוש הַחֹדֶשׁ הוא על ידי בחינת הַנֵּל, כי בתחלת הַחֹדֶשׁ בעת שְׂרֹאֵין אֵת הַלְבָנָה לְקֹדֶשׁ אוֹתָהּ בְּבֵית דִּין אֲזִי היא קטנה ודקה מאד מאד, ואזי היא רק בבחינת נקדה, הינו בחינת נקדה טובה הַנֵּל שֶׁהִיא בחינת שְׁחִרָה אֲנִי וְנִאֻוָּה וְכוּ' כנ"ל, הינו כִּשְׁהַלְבָנָה היא בתכלית המעוט בסוף הַחֹדֶשׁ אֲזִי צריכין כל יִשְׂרָאֵל לְחַפְּשָׁה וּלְבַקֵּשָׁה עַד שְׂמוֹצְאִין עַדִּי רֵאִיָּה אֵיזָה נִקְדָּה קִטְנָה מֵהַלְבָנָה וְאֲזִי מְקַדְּשִׁין אֵת הַחֹדֶשׁ בְּבֵית דִּין שֶׁהוּא בחינת תקון ומלוי הַלְבָנָה, כי על ידי בחינת הַנֵּל לְבַד, בחינת נקדה טובה שְׂזוֹכִין לְמַצָּא בתכלית המעוט, על ידי זה נִתְתַקְּנִין וְנִכְנָסִין בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת וְכוּ' כנ"ל,

שֶׁזֶהוּ בחינת תקון ומלוי הַלְבָנָה מפגימתה וכו' כנ"ל.

ועל כן אומרים הבית דין וכל יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשׁ מְקַדְּשׁ (ר"ה כ"ד), כי על ידי הַנֵּקֵדָה לְבַד נִתְקַדְּשִׁין וְכוּ' כנ"ל, על ידי שְׁדָנִים לְכַף זְכוּת. וְזֶה בחינת שְׁפָלָם אומרים מְקַדְּשׁ מְקַדְּשׁ, דִּהְיָנוּ שְׁעַל יְדֵי דְבָרֵיהֶם מְעַלִּין אֵת הַלְבָנָה מִבְּחִינַת פָּגָם וּמַעוֹט לְבְּחִינַת תִּקּוּן וּמְלֹאִי, שֶׁזֶהוּ קִדְשָׁתָהּ עַל יְדֵי הַנִּקְוֹדָת אֹר לְבַד שְׂרָאוּ מֵהַלְבָנָה.

וְזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ בחינת הַנֵּל, כי על ידי קטרוג הַיָּרֵחַ נִתְמַעְטָה וְאֲזִי נִתֵּן לָהּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵת הַכּוֹכָבִים לְהַפִּיס דַּעְתָּהּ כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ (מדרש רבה פ"ה) וּמוֹבָא בְּפִירוּשׁ רש"י, כי הַכּוֹכָבִים מְרַמְזִין עַל בחינת הַנֵּקֵדוֹת טוֹבוֹת שְׁנִמְצָאִין בְּכָל אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל שְׁעַל יָדָם נִכְנָסִין לְכַף זְכוּת בְּאֵמַת עַל יְדֵי שְׁדָנִים אוֹתָם לְכַף זְכוּת כנ"ל, בְּבְחִינַת (דניאל י"ב) וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכָבִים וְכוּ'. 'מִצְדִּיקֵי הַרְבִּים', הינו צְדִיקֵי הַדּוֹר שְׁדָנִים אֵת הַכָּל לְכַף זְכוּת, ועל ידי זה נִכְנָסִין אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת כנ"ל. וְזֶהוּ בחינת כּוֹכָבִים, בחינת וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכָבִים כנ"ל, כי

וזה בחינת יציאת מצרים שנאמר בפ'שה (שמות י"ב), "החדש הזה לכם וכו'", כי פרשת החדש, הינו קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל בעת יציאת מצרים, כי עקר הגאולה של יציאת מצרים היה על ידי בחינת הנ"ל, בבחינת (יחזקאל ט"ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיה, הינו שישראל היו מלכלכים, כי היו בבחינת מ"ט שערי טמאה כידוע. והשם יתברך רחם עליהם ומצא בהם נקודות טובות אפלו בתקף טמאת מצרים שהתגברה עליהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש תהלים קי"ד), בשביל ד' דברים לבד נגאלו. זה בחינת נקודות טובות שמצא בהם השם יתברך אפלו במצרים ועל ידי זה נגאלו. וזהו, "ואומר לך בדמיה חיי בדמיה חיי", אפלו בתקף הדמים והלכלוכים אף על פי כן, חיי, כי גם שם יכולין למצא נקודות טובות כנ"ל, שעל ידי זה נגאלו כנ"ל. ועל פן מצוה ראשונה שנצטוו ישראל היה פרשת החדש, כי זה בחינת קדוש החדש על ידי נקדה לבד כנ"ל, שזה עקר גאלת מצרים וגאולה אחרונה, בחינת קבוץ נדחי ישראל וכו' כנ"ל. ברוך השם לעולם אמן ואמן:

נטילת ידים שחרית הלכה ב

(י) וזה בחינת מלוי הלכנה, בחינת (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה כאור שבעת ימי בראשית וכו' שיהיה לעתיד לבא

הכוכבים הם בבחינת נקודות, כי זה הפסוק ומצדיקי הרבים מדבר שם בסוף דניאל לענין הנ"ל, כמבאר שם יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים וכו'. (שם) והמשכילים זיהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים וכו'. הינו שבעקבות משיחא בסוף הקץ שאז יתגבר ח"ו, הסטרא אחרא כידוע, ואז יהיה גדל הברור והצרוף בחינת יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים כו', ואזי יהיה עקר התקון על ידי בחינת הנ"ל, על ידי מצדיקי הרבים, הינו על ידי הצדיקים שיודגו את הכל לכף זכות ומצאו נקודות טובות אפלו בהפחותים מאד מאד, שזהו עקר עבודת הצדיקים ועל ידי זה דיקא יבא משיח במהרה בימינו, כי זה בחינת משיח וכו' כנ"ל. וזהו, "והמשכילים זיהירו וכו' ומצדיקי הרבים ככוכבים וכו'". כי עקר התקון והגאולה בקץ האחרון יהיה על ידי בחינה זו, על ידי בחינת הנקודות טובות הנ"ל, שהם בחינת כוכבים וכו' כנ"ל.

וזהו בחינת (תהלים קמ"ח) הללוהו כל ככבי אור, כי על ידי הנקודות טובות, שהם בחינת כוכבים המאירים, על ידי זה יכולין להודות ולהלל לה, בבחינת אזמרה לאלהי בעודי כנ"ל. וזהו בחינת שנתן להלבנה את הכוכבים להפיס דעתה, כי על ידי בחינת הכוכבים, שהם בחינת הנקודות טובות כנ"ל, על ידי זה נתתקן פגם הלבנה כנ"ל:

נפילת אפים הלכה ד

(כ) ואחר כך קורין פרשת החודש, כי כל זה הוא סוד קדוש החדש, שהוא בחינת תקון הלבנה מפגימתה, כי חמה ולבנה שוים נבראו, כמו שכתוב (בראשית א), את שני המארות הגדלים. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חלין ס), אך על ידי קטרוג הירח שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, על ידי זה נתמצטה. ועל ידי מצות קדוש החדש, על ידי זה אנו עוסקין בתקונה למלאת פגימת הלבנה וכו'. וכל זה נמשך מבחינה הנ"ל, דהינו זה שזוכה להשיג השגות הנ"ל על ידי הרדיפה והמעכב, בבחינת מטי ולא מטי, שזהו בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע כנ"ל, זה זוכה למלאת פגימת הלבנה, שהוא בחינת קדוש החדש כנ"ל, כי חמה ולבנה אורם נמשך מבחינת האין סוף, שהוא למעלה מנפש רוח נשמה וכו' כנ"ל בהתורה הנ"ל, כי משם עקר האור של כל המאורות שבכל העולמות, ומחמת שזה האור אי אפשר להשיג כי אם על ידי שני בחינות הנ"ל שהם הרדיפה והמעכב כנ"ל, על כן משני בחינות אלו נמשך ונשתלשל בחינת שני המארות הגדלים, שהם חמה ולבנה, שהם נמשכין משני בחינות אלו, שהם בחינת הרדיפה והמעכב ששניהם נכללין יחד, ועל ידי שניהם דיקא משיגין אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי וכו' כנ"ל, כי חמה הוא בחינת ידיעה, שהוא בחינת רדיפה הנ"ל, הינו רדיפת המחין

כשיתגלה השגחתו יתברך בעולם. כי אז יתבטל חשכת לילה ואז תתמלא הלבנה מפגימתה, כי פגם ומעוט הלבנה זה בחינת חשכת לילה שהוא בחינת חכמת הטבע, שזה עקר אחיזתם, כי כל אחיזתם הוא מבחינת פגם הלבנה כידוע. ולעתיד תתמלא הלבנה ויתבטל החשך, כי יתבטל הטבע ותתגלה ההשגחה, ואזי, 'לילה פיום יאיר'. וזה בחינת והיה אור הלבנה כאור החמה וכו' כנ"ל.

ועל כן פרשת קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל במצרים בשעת הגאולה, כי עקר הגאולה, שהוא בטול הטבע, זה בחינת מלוי הלבנה, שזה בחינת קדוש החדש וכו' כנ"ל:

ברכת השחר הלכה ה, ב'

וכל זה נצטוינו בפרשת 'החדש הזה לכם ראש חדשים', כי כל זה הוא גם כן סוד קדוש החדש שמשה נתקשה על זה, כי קשה לכוון סוד הנקדה שמתקדש החדש שהוא כשהלבנה סוד כנסת ישראל היא בתכלית המעט, ואז דיקא ממלאין אותה מפגימתה ומקדשין אותה, שזהו בחינת המתקת הדינים כידוע, שכל הדינים נאחזין בפגימו דסיהרא וכו' ולהפך כד אתמליא סיהרא על ידי קדוש החדש נמתקין כל הדינים, ועל כן זאת הנקדה של קדוש החדש היה קשה להשיג גם למשה כי הוא סוד כל הנ"ל שקשה מאד להשיג:

להאמין שהרדיפה והמעכב נכללין שניהם יחד ועל ידי שניהם יחד דיקא משיגין השגת אלקותו יתברך, ועל ידי זה נתמעטה.

ועל כן עקר תקונן הלבנה למלאת אותה מפגימתה הוא על ידי בחינה הנ"ל, דהינו על ידי השמחה של מצוה, שעל ידי זה זוכין להשיג אור האין סוף על ידי הרדיפה והמעכב, על ידי שניהם יחד דיקא כנ"ל. ואז נכללין החמה ולבנה ביחד ונמשך עליהם אורם בשנה בבחינת את שני המארת הגדלים וכנ"ל. וזהו בחינת סוד העבור שלא נמסר כי אם לגדולי גדולי ישראל, כי זה הסוד נמשך מסוד השגת התשעה היכלין הנ"ל על ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, שאין מי שיזכה לזה כי אם גדולי גדולי הדור.

ועל כן נוהגין לשמח מאד בשעת קדוש הלבנה, כמו שכתוב בשלחן ערוך שנוהגין לעשות רקודין ומחולות וכו', כי עקר תקונן פגימת הלבנה הוא על ידי שמחת המצוה וכו' כנ"ל.

וזה שאנו אומרים ששים ושמיים לעשות רצון קונם. וכן אומרים בברכת המאורות בשבת, שמחים בצאתם וששים בבואם, כי עקר המאורות הוא על ידי השמחה, שעל ידי זה דיקא זוכין להשיג אלקותו יתברך על ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, שעל ידי זה נתתקן פגימת הירח וכנ"ל.

כנ"ל. ולבנה הוא בחינת העדר הידיעה, שהוא בחינת המעכב הנ"ל, כי שמש ידע מבואו, אבל לבנה לא ידע מבואו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה כה). נמצא, כי חמה הוא בחינת ידיעה, בחינת שמש ידע מבואו, אבל לבנה לא ידע מבואו, זה בחינת העדר הידיעה שהוא בחינת המעכב הנ"ל. ובאמת שניהם שוין בבחינת שני המארת הגדלים, כי בשמש הפל אחד, כי נכללים ביחד הרדיפה והמעכב שהם בחינת ידיעה והעדר הידיעה, כי דיקא על ידי שניהם יחד משיגין אור האין סוף כנ"ל, ועל כן החמה ולבנה הנמשכין משני בחינות אלו כנ"ל נבראו שניהם שוין והיו שניהם גדולים, כי באמת שניהם שוין מאחר שעל ידי שניהם יחד דוקא משיגין אור האין סוף כנ"ל, אך על ידי קטרוג הירח שאמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, כי נתקנאה בחמה ופגמה הפגם שפגם אדם הראשון, שלא רצה להמתין שעה אחת עד שיהיה ראוי להשיג מה ששיגי ורצה לידע ולהסתכל תכף במה שאין לו רשות ועל ידי זה נתמעטה השגתו לגמרי.

וזהו בעצמו בחינת פגם הירח שנתקנאה בהחמה שנמשכת אורה מבחינת הידיעה. ואורה של הלבנה נמשכת מבחינת המעכב הנ"ל, על כן לא רצתה להמתין ולהאמין שיהיו שניהם שוין. ואמרה, אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, כי לא רצתה

מִרְחֵם הַנִּלְ. שְׁכַל זֶה אֵי אֶפְשֶׁר לְכַלֵּל
בְּשִׁלְמוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת הַשְּׁתִיקָה,
בְּחִינַת הַרְמֻזִים, בְּחִינַת הָאֲרֵת הַרְצוֹן וְכוּ'
שֶׁזֶה עֶקֶר הַתְּקוּן לְכָל הַנִּלְ. וּבְכָל זֶה עוֹסְקִין
קִדְּם פֶּסַח שְׁאֵז עֶקֶר הַתְּחִלַּת הַתְּקָרְבוֹת
יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהִים שְׁבַשְׁמִים עַל יְדֵי מִשֶּׁה רַבְּנוּ
שְׁמַאִיר הַדַּעַת בְּכָל יִשְׂרָאֵל וְכוּ' שְׁעֶקֶר
הַתְּקוּן עַל יְדֵי זֶה כִּנְ"ל.

מנחה הלכה ד

עיינ שם ענין קידוש החודש שנתקשה
בה משה.

מנחה הלכה ז

כו) וְזֶה בְּחִינַת פְּרִשְׁת הַחֹדֶשׁ שְׁקוּרִין
קִדְּם פֶּסַח שֶׁהוּא מִצְוֹת קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ.

כִּי מִצְוֹת קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ הִיא לְתַקֵּן פְּגִימַת
הַלְבָּנָה שְׁנִמְשָׁךְ מֵעַנְיָן הַנִּזְכָּר לְעֵיל דְּהִינּוּ
מִפְּגַם הַצְּמֻצוּמִים הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל. כִּי עֶקֶר
הָאוֹר שֶׁל שְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת שֶׁהֵם חֲמָה וּלְבָנָה
הוּא אוֹר ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אוֹר הָאֵין סוֹף
שֶׁהוּא אוֹר כָּל הָאוֹרוֹת. כְּמוֹ שְׁכָתוּב ה' אוֹרִי
וְכוּ'. וּבַתְּחִלָּה בָּרָא ה' יִתְבָּרַךְ אֶת הָאוֹר
שֶׁהָיָה גְדוֹל מְאֹד, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה עַל פְּסוּק וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת
הָאוֹר כִּי טוֹב, שְׁאוֹר שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּשַׁבְעַת יְמֵי בְּרֵאשִׁית הָיָה מְאִיר מִסוֹף
הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ. רָאָה רְשָׁעִים שְׁעִתִּידִין
לְצִאת וְכוּ' עָמַד וּגְנָזוּ לְצַדִּיקִים וְכוּ'. הִינּוּ
שְׂרָצָה ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהָאוֹר יֵאִיר בְּאוֹר גְּדוֹל

וְעַל כֵּן מִצְוֹת קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ הִיא מִצְוֹת
רֵאשׁוֹנָה שְׁנִצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל, כִּי עֶקֶר מִצְוֹת
קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ, שֶׁהוּא תְּקוּן הִירָח, תְּלוּי
בְּשִׁמְחָה כִּנְ"ל, שֶׁזֶהוּ שְׂרָשׁ כָּל הַמִּצְוֹת
שְׁבַתוֹרָה, בְּבְחִינַת פְּקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מִשְׁמַחֵי
לֵב.

וְעַל כֵּן נִצְטוּוּ בַּמִּצְוָה הַזֹּאת בְּשַׁעַת
יְצִיאַת מִצְרַיִם, כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּפִרְשֵׁה, כִּי עֶקֶר
יְצִיאַת מִצְרַיִם הוּא עַל יְדֵי הַשְּׁמִחָה שֶׁעַל יְדֵי
זֶה יוֹצֵאִין מִן הַגְּלוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, כִּי
בְּשִׁמְחָה תֵּצְאוּ כִּנְ"ל:

עיינ שם בהמשך ענין חצות לילה
הנסמך לפרשת החודש.

נטילת ידים לסעודה הלכה ו

ח) וְעַל כֵּן קוּרִין אַחַר כֶּךָ תְּכַף פְּרִשְׁת
הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא סוּד קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא סוּד
הָעֵבֹר, כִּי כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת סוּד הָעֵבֹר,
בְּחִינַת כִּי הִיא חֲכֻמַּתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי
הָעַמִּים. 'לְעֵינֵי הָעַמִּים' דִּיקָא וְכוּ"ל (עֵין שֵׁם
בְּהַתוֹרָה "חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן" הַנִּלְ בְּסִימָן סֵא וְתִבִּין) כִּי
עֶקֶר הַסוּד הָעֵבֹר שֶׁהוּא סוּד קְדוּשׁ הַחֹדֶשׁ
שְׁנַתְקַשֶּׁה בּו מִשֶּׁה הוּא לְתַקֵּן פְּגִימַת הַלְבָּנָה
עַד שִׁיְהִיָּה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֲמָה שֶׁהוּא
בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת אֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׁאִינָה מְאִירָה
שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלְבָּנָה בְּבְחִינַת אֶסְפֵּקְלָרְיָא
הַמְּאִירָה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֲמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
כְּלָלִיּוֹת הַשְּׁגַת דְּרֵי מִטָּה, שֶׁהוּא מְלֵא כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ בְּהַשְּׁגַת דְּרֵי מְעָלָה, שֶׁהוּא
בְּחִינַת אִיְהָ וְכוּ', כְּמִבְּאֵר שֵׁם בְּהַתוֹרָה כִּי

מאד, אך עמד וגנזו מפני שאין העולם כדאי להשתמש בו וכו'. כי ראה שרב העולם יפגמו אם יהיה האור גדול ביותר. כי ירצו להסתכל בו חוץ מהמדה עד אין סוף שזה בחינת רבוי אור שהיא בחינת חרפן העולם, על פן עמד וגנזו לצדיקים וכו'. כי רק הצדיקים הם כדאי וראויים להשתמש בו, כי הם יודעים לצמצם גם אור הגדול מאד. אבל שאר העולם אינם יכולים להשתמש באור כזה שלא יצאו חוץ מהמדה כנזכר לעיל. כי בודאי כל אחד יש לו גבול ומדה כפי מדרגתו, כמו שפרש רש"י על פסוק ועלית אתה ואהרן והכהנים והעם אל יהרסו לעלות (שמות פרק ט), ופרש רש"י אתה מחצה לעצמך ואהרן מחצה לעצמו וכו' והעם כל עקר אל יהרסו וכו'. (וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה בהתורה תקעו אמונה על מאמר רבותינו זכרונם לברכה שיש די באלקותו לכל בריה וכו' עין שם בסימן ה בלקוטי תניינא.) ומשנגנז האור הראשון עשה ה' את שני המאורות, שהם חמה ולבנה להבדיל בין היום ובין הלילה ולהאיר על הארץ כמו שפרש רש"י שם בפרשת יהי מארת וכו'. ואז קטרגה הירח ואמרה אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד וכו'. כי רצונה היה שיתגדל אורה ביותר, כי היתה מתאנה להאור הראשון שנגנז שהיו מסתכלין בו למרחוק מאד. ואמר לה ה' יתברך לכי ומעטי את עצמך. כי מאחר שאתה רוצה להסתכל למרחוק אתה צריך למעט עצמך יותר, כי מאן דאיהו רב הוא זעיר ומאן

דאיהו זעיר הוא רב. כי מי שרוצה להסתכל חוץ מהמדה צריך להקטין את עצמו ביותר, שזהו בחינת צמצום האור הנזכר לעיל שלא יתלהב יותר מדאי וכו'. ואז נתרעמה הלבנה וטענה עם ה' יתברך כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במאמר רבי שמעון בן פזי וכו' (חלין בפרק אלו טרפות), ואמר לה ה' יתברך צדיקים יקראו על שמך, יעקב הקטן, דוד הקטן, שמואל הקטן וכו'. הינו שאמר לה שזה עבודת הצדיקים הגדולים שהם מקטינים עצמן בבחינת כי אתם המעט מכל העמים - שאתם ממעיטין עצמכם וכו' כנזכר לעיל. וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום ה' לא גבה לבי וכו' ולא הלכתי בגדולות ובגפלאות ממני אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו וכו'. שכל זה הוא בחינת מה שצמצמין אור להביות לבם שלא יבער יותר מדאי וכו'. ועל ידי זה דיקא זוכין להמשיך האור בהדרגה ובמדה וכו', עד שזוכין אחר כך להאיר בלבם אור גדול בבחינת תקון וכנזכר לעיל, שזהו בחינת מי זאת עולה כנזכר לעיל. שזהו בחינת תקון ומלוי פגימת הלבנה, כי כל הפגם של הלבנה היה על שרצתה לקבל האור שלא בהדרגה וכו'.

ועל פן התקון על ידי הצדיקים הגדולים המקטינים עצמן כנזכר לעיל. וזה בחינת סוד קדוש החדש שנתקשה בו משה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, והוא סוד העבור שלא נמסר אלא לגדולים. כי הוא

כי עקר פגם הצמצומים שעל ידי זה היתה השבירה שמשם כל הפגמים, הכל היה מחמת שלא היה אז אתערותא דלתתא כנזכר לעיל, ומשם היתה פגימת הלבנה כנזכר לעיל. על כן אי אפשר לתקן כי אם על ידי בני אדם התחתונים, שזהו בחינת הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח. כי כביכול ה' יתברך בעצמו אי אפשר לתקן כי בהכרח שיהיה אתערותא דלתתא וכנזכר לעיל.

ראש חדש הלכה ג

(א) ועל כן בניסן שבו היתה גאלת מצרים, שזהו בחינת קדוש החדש, בחינת ראש חדש, על כן נקרא ראש חדשים, כמו שכתוב, "החדש הזה יהיה לכם ראש חדשים". הינו שניסן כל החדש כלו הוא בבחינת ראש חדש, כי בו היה גאלת מצרים, שזהו בחינת ראש חדש כנ"ל. ועל כן הקריבו בו שנים עשר נשיאים של שנים עשר שבטי י"ה, שהם כנגד שנים עשר חדשי השנה, שהם בחינת שלמות מלכות דקדושה שעומדת על שנים עשר בקר כנ"ל. כי ניסן כלול מכלם, כי בו נתגלה מלכות דקדושה בבחינת יציאת מצרים, שזה בחינת קדשת ראש חדש ועל כן בלם תלויים בו וכלול מכלם. ועל כן נוהגין בו יום טוב בכלו ואין אומרים בו תחנון, כי כל החדש כלו הוא בבחינת ראש חדש, כי בו נתגלה בחינת קדשת ראש חדש כנ"ל:

סוד תקון הצמצום שקשה מאד לעמד עליו שזה בחינת בין השמשות כהרף עין וכו' ואי אפשר לעמד עליו כנזכר לעיל.

(כז) ועל כן שם בפרשת קדוש החדש נצטוו על הקרבן פסח ומצות אכילת מצה ואסור חמץ. וכו' עיין שם

... (ל"א) נמצא שקדם פסח קורין אלו הארבע פרשיות, שכלם בשביל להמשיך קדשת פסח ושבעות שהיא יציאת מצרים ומתן תורה, שהיא בשביל לגלות אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה בבחינת תקון פדי שיתגלה מלכותו לכל באי עולם לעולם ועד. שהעקר על ידי תקון הצמצומים הנזכרים לעיל בחינת אתערותא דלתתא כנזכר לעיל. שכל זה הוא ענין ארבע פרשיות הנזכרות לעיל וכנזכר לעיל:

(לד) גם מה שמבאר לעיל בענין קדוש החדש שהוא תקון פגימת הלבנה וכו'. צריכין לבאר עוד על פי התורה הנזכרת לעיל, שזהו בחינת מה שבסוף כשלא נתפסה הלבנה אמר ה' יתברך הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח וכו'. הינו שאמר לה שאי אפשר לתקן הדבר כי אם על ידי ישראל שהם בזה העולם הבחירה שהם דיקא צריכין לכפר ולתקן ענין זה של פגימת הלבנה, שהיא בחינת פגם הצמצומים הנזכרים לעיל. כי כביכול ה' יתברך בעצמו אי אפשר לתקנו, כי עקר התקון הוא על ידי אתערותא דלתתא דיקא.

בַּעֲצָמוּ כַּנ"ל. וְעַל כֵּן אֲזַי דִּיקָא יְכוּלִין
לְהִתְקַרֵב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ וּלְחַזֵּר בְּתְשׁוּבָה.

אך צריך לזה דעת גדול לידע זאת ולכונן
השעה שמגיעין לתכלית ההסתרה ולדעת
שאזי דיקא מקרבין אליו מאד, שעל ידי זה
מהפכין ההסתרה לדעת כנ"ל, כי פשאין
יודעין זאת תוכל להתגבר ההסתרה חס
ושלום, ויעבר השעה שהיה יכולין להתקרב
אליו יתברך, על כן צריכין חכם גדול
במעלה גדולה מאד שיזכה לדעת הנ"ל עד
שיוכל לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה
להפכה לדעת, ודיקא אז יקרב את ישראל
לאביהם שבשמים ויחזירם בתשובה כנ"ל.

וזה בחינת יציאת מצרים שהיה על ידי משה
רבנו, עליו השלום, כי ישראל הגיעו אז
לתכלית הירידה עד שלא היו יכולים
להתמהמה שם אפלו רגע אחת כמו שכתוב,
”ולא יכלו להתמהמה”. ואם היו משהין שם
עוד שעה קלה היו כמעט נשארין שם חס
ושלום, אך משה רבנו היה מכונן את השעה
והמתין עד אשר הגיעו לתכלית הירידה
ואזי דיקא היה מגלה ההסתרה ונמשך דעת
ואור גדול וגאלם אז דיקא כנ"ל. וזה בחינת
רדו שמה. 'רדו' דיקא שרמו להם שהיו
בגלות כמספר רדו, כמו שאמר רבותינו
זכרונם לברכה. הינו כשיגיעו לבחינת רדו
הינו לתכלית הירידה, אזי דיקא יהיו נגאלין
כנ"ל.

וזה בחינת מה שכתב רבנו גרוי יאיר, על
פסוק, ”תעיתי כשה אובד”. וכו' (בסימן רו)

(ב) וזה בחינת ראש חדש שהוא בחינת
התגלות ההסתרה שמגלין ההסתרה על ידי
שיודעין שגם שם מלבש דעת, כי דיקא אז
כשמגיעין לתכלית ההסתרה והירידה חס
ושלום, בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה אזי
דיקא מגלין ההסתרה ונעשה ממנה דעת
גדול כנ"ל, כי כשמגיעין לתכלית הירידה
וההסתרה חס ושלו, אזי דיקא מקרבין לה'
יתברך בתכלית הקרוב, כביכול, כי שם
בתכלית ההסתרה והירידה חס ושלו, שם
מלבש ה' יתברך בעצמו, כביכול, בלי לבוש
כנ"ל. נמצא שאז דיקא יכולין להתקרב
אליו יתברך, כי אזי דיקא סמוכין אליו מאד
מאד.

וזהו בעצמו ההסתרה והפגם, כי
ההסתרה, שהיא בחינת התגברות הסטרא
אחרא, יניקתה רק מבחינת שבירת פלים
שנעשין על ידי רבוי אור, כי רבוי השמן
גורם כבוי הנר חס ושלו, עד שנסתר
לגמרי ואין יכולין לראות ולהשיג אלקותו
כלל מחמת בחינת רבוי אור. נמצא, שבודאי
ההסתרה אף שהיא ירידה גדולה מאחר
שנסתר אלקותו לגמרי חס ושלו, עם כל
זה מאחר שכל זה נעשה על ידי בחינת רבוי
אור. נמצא, שבאמת מלבש שם דיקא אור
גדול ונורא מאד, ואדרבה, כשמגיעין
לתכלית הירידה שאין ירידה למטה ממנה
חס ושלו, אזי דיקא סמוכין אליו יתברך
בתכלית הקרוב, כי בתכלית הירידה
וההסתרה חס ושלו, שם מלבש הוא יתברך

יהיה יום טוב. כי עקר הארת התשובה בשלמות הוא ביום טוב, כי כל הימים טובים הם ימי תשובה, כמו שכתב רבנו גרויאירי, כי אז עולה המלכות עליה גדולה ביותר ועקר עליות המלכות על ידי תשובה כנ"ל וכמוכא במקום אחר, כי ביום טוב הוא הכניעת מלכות הרשעה, מלכות עמלק, שהוא בחינת ארבע מלכות. ומלכות דקדושה עולה על ידי שמקבלת חיות מאור הפנים בחינת חכמה ודעת, כמוכא במאמר מישראל דסכינא עין שם (בסימן ל). נמצא שעקר התשובה ועלית המלכות הוא ביום טוב. וכל זה תלוי בראש חודש שממנו מונין ויודעין מתי לעשות יום טוב, הינו שעל ידי התגלות ההסתרה, שזה בחינת ראש חודש, שזה בחינת התעוררות התשובה, על ידי שנשמע קול הכרוז כנ"ל, על ידי זה זוכין אחר כך לתשובה שלמה כראוי בבחינת דעת גדול, שזה בחינת יום טוב כנ"ל.

ראש חודש הלכה ד

ועל כן מצות קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל, כי זה הוא בחינת כלל כל התורה כלה שיהיה לנו כח לגלות מלכותו על כל העולם. ואף על פי כן יהיה קיום העולם כמו שיהיה לעתיד וכו' כנ"ל. ועל כן עקר יציאת מצרים תלוי בזה, כמבאר שם בפרשת החדש שתתקף כשרצה ה' יתברך להוציאם ממצרים אזי גלה למשה רבנו סוד קדוש החדש ושם נאמר ענין יציאת מצרים. כי עקר כל הגליות שהם

שקשקש נבוך ותועה מאד מאד בדרךים המקלקלים חס ושלום, לפעמים הוא תועה כל כך עד שמקרב מאד אל הקדושה ועל ידי נסיון קל יכול לחזור אליו יתברך, אך מחמת שנתרחק מאד ממנו יתברך זמן רב, על כן אינו שומע קול הכרוז, עין שם. אבל כשיש חכם גדול כנ"ל שיודע ומשיג דעת הנ"ל ויוכל לכונן את השעה, הוא יוכל לקרב אותם אז דיקא כשמגיעין לתכלית הירידה כנ"ל, כי אזי סמוכין מאד אליו יתברך רק שאינו שומע קול הכרוז, אבל על ידי דעת החכם הנ"ל הוא מגלה ההסתרה כנ"ל ואזי שומע קול הכרוז בבחינת אוריתא מכרזת קמיהו כנ"ל

... וזה שכתב רבנו גרויאירי, ששרש התשובה בראש חודש, כי ראש חודש, שהוא בחינת התגלות ההסתרה כנ"ל, אזי אוריתא מכרזת קמיהו. ועל כן אז הוא התעוררות התשובה לכל באי עולם ואפלו לפושעי ישראל שהם בתכלית ההסתרה, כי אזי נתגלה ההסתרה, שזה הוא בחינת ראש חודש, בחינת מלוי הלבנה ותקונה בעת שהגיעה לתכלית הפגם כנ"ל.

ג) ועל כן קדוש החדש היא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל במצרים ושם באותה פרשה של החדש הזה לכם נאמר יציאת מצרים וגאלתם, כי בזה היה תלוי גאלתם, כי יציאת מצרים היא בבחינת קדוש החדש כנ"ל וכל מצות קדשת ראש חודש הוא בשביל יום טוב כדי לידע אימת

והמצות, שזהו בחינת קדוש החדש, על ידי זה נתבטל כל יניקתם. ואזי יוצאין מגלות מצרים שכולל כל הגליות, כי ממשיכין אור של לעתיד שיתגלה מלכותו על כל העולם ואף על פי כן יהיה קיום העולם, שזהו בחינת קדוש החדש וכו' כנ"ל:

(ח) וזה בחינת ניסן שהוא ראש חדשים, כי ניסן הוא אביב אל"ף עם שתי' יו"ד עם ב' שיש לשני בתים עליה, בחינת מי עם זאת עולה וכו', בחינת שני מלכים משתמשים בכתר אחד, בחינת שני המארת הגדולים, שזהו בחינת ראש חדש וכו' כנ"ל, כי יש שנים עשר ראשי חדשים כנגד שנים עשר שבטים. וכ'ל שבט ושבט יש לו נשיא. וכ'ל נשיא ונשיא בחינת צדיק הדור הוא בחינת משה, שהוא לבד זוכה לבחינת סוד קדוש החדש כנ"ל, כי הצדיק לבד, שהוא מנהיג הדור, בחינת משה, בחינת הנשיא, הוא יכול להמשיך הארה זו באנשיו להודיעם הדרך אשר ילכו בה לקבל על מלכותו בהדרגה ובמדה וכו' כנ"ל:

ראש חדש הלכה ו, ב'

בערב ראש חדש הלכנה הוא בתכלית המעוט ואז דיקא מתחלת להתמלאות מיד בראש חדש וזה רמז על כל אחד מישראל שהם עתידים להתחדש כמותה וכו', כמו שאומרים בברכת קדוש הלכנה, כי כל מי עולם אנו עוסקים בתקון פגימת הלכנה ובכל פעם מתקנים אותה מעט מעט עד

כלולים בגלות מצרים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הוא רק על ידי בחינה הנ"ל על ידי שלא נתגלה עדין מלכותו יתברך ואמין דעלמא, שהם בחינת מלכות הרשעה שלטין על ישראל, שאחיותם מבחינת הצמצום והמעוט כנ"ל. שזה בחינת גלות מצרים לשון מצר וצמצום. ועל כן עקר הגאולה הוא על ידי בחינת סוד קדוש החדש, דהינו על ידי שזוכין על ידי צדיק הדור בחינת משה, להשיג סוד הנ"ל אף לגלות אור אלקותו יתברך בהדרגה ובמדה, שעל ידי זה נתגלה מלכותו יתברך על כל באי עולם וכו' כנ"ל. כי אחיות האמות שאחיותם מהסטרא אחרא הוא רק מבחינת רבוי האור ומעוט האור, כי רבוי האור הוא המעוט, כי אי אפשר לקבל רבוי האור ועל ידי זה נתמעט ונסתלק לגמרי, אבל אנחנו זוכים לקבל האור בהדרגה ובמדה על ידי התורה הקדושה, שעל ידי זה זוכין לגלות אלקותו על כל העולם ואף על פי כן יהיה קיום העולם, שזהו בחינת סוד קדוש החדש. ואזי כשנתגלה האור בהדרגה ובמדה בסוד קדוש החדש אזי אין להאמות שום יניקה כלל ואזי הוא מפתחם, כי יניקתם הוא רק על ידי שנתצמצם האור ביותר בבחינת מצרים. ואין זוכים לגלות אור אלקותו יתברך בתוך הצמצום, אז יש להם יניקה. ובאמת בודאי אי אפשר לגלות להם אלקותו יתברך, כי אזי יתבטלו לגמרי, כי אין להם כלים לקבל. אבל כשאנו זוכים לגלות מלכותו יתברך על ידי התורה

אמתיים המתחדשים כנֶשֶׁר וכו' בחינת וקני
ה' יחליפו כח.

כי הם מתגברים בעבודתם בכל יום
מחדש כאלו עדין לא התחילו שום התחלה
בעבודת ה' ותורתו וכמבאר הרבה מזה
בדברינו. ויותר מזה שמענו ממנו פעם אחר
פעם שאי אפשר לבאר כלל כמה וכמה היה
בעיניו בכל פעם כתינוק ממש שאינו יודע.
ופעם אחת שמעתי ממנו בפרוש שאמר, אני
עתה כגמול עלי אמו וכו'.

ועל ידי שמתחדשים בכל עת ומשיגים
גדלת הבורא יתברך בכל יום ובכל עת
מחדש. ועל ידי זה מחברים ספרים קדושים
חדשים בכל עת, כי כל הספרים הקדושים
הוא לבאר ולגלות גדלת התורה הקדושה,
שהוא גדלת הבורא יתברך ונגדלת קדשת
ישראל, כי קדשא בריך הוא ואורייתא
וישראל כלא חד, כמו שאיתא בזהר
הקדוש. על כן על ידי זה הם משיגין
וממשיכין חסדים חדשים בכל יום ובכל עת
שממש עקר התקנה לזכות לתשובה כל
הרחוקים מאד מאד שפמעט כמעט אבדה
תקנתם, בפרט בגלות האחרון הארץ והמר
הזה, שעקר הוא גלות הנפש. וכמבאר
באריכות בהקנה 'אני הגבר', שמקונן שם
ירמיהו הנביא בעד כלל ישראל. והעקר
בעד אחרית הימים האלה וצוועק שם בעד
כל אחד מישראל, "אני הגבר ראה עני וכו'
אותי נהג וילך חשך ולא אור, אף בי ישוב
יחפץ ידו כל היום וכו'". ומי שמשים לב

שלעתיד תתמלא פגימתה לגמרי ולא יהיה
בה שום מעוט וכו' ואף על פי שבגשמיות
אין אנו רואין בהלבנה עתה שום תקון, כי
בכל חדש חוזרת ומתמעטת כבתחלה, אף
על פי כן אנו מאמינים שאין יגיעתנו לריק
חס ושלום, ובודאי בכל ראש חדש וראש
חדש ובכל ברכת קדוש לבנה ובשאר
התקונים שעושים הצדיקים וכל ישראל
בשבילה, בודאי היא נתתקנת ברוחניות
בכל פעם עד שלעתיד נראה זאת עין בעין
שנתמלאה פגימתה על ידי קדשת הצדיקים
וכלל ישראל. וכמו כן הוא אצל כל אחד
מישראל שיש לו עליות וירידות כל ימיו
בלי שעור עד שיש שנדמה לו שלא פעל
כלום, מאחר שבכל פעם חוזר ונתמעט או
נפגם חס ושלום, אף על פי כן אין שום
יגיעה לריק, חס ושלום, כמבאר כבר אצלנו
כמה פעמים:

ראש חדש הלכה ז', י"ז

י"ז) ובשביל זה נקרא ראש חדש על שם
התחדשות, כי היצר הרע נקרא מלך זקן
וכסיל, כי זה כלל ההתרחקות מה' יתברך,
רחמנא לצלן, של כל אחד ואחד מגדול ועד
קטן העקר הוא על ידי זקנה דסטרא אחרא
מה שנדמה לכל אחד כאלו הכל מתנהג
כסדר והוא כבר זקן בדרךיו וכו' ואי אפשר
לו לשוב מהם, כמו שכתוב, "לא יאמין שוב
מני חשך". והכל על ידי שמפיל עליו זקנה
המלך זקן וכסיל, שהוא היצר הרע כנ"ל.
ועל כן כל התקון על ידי הצדיקים החכמים

וְכָל זֶה מְמַשִּׁיכִין עָלֵינוּ הַצְדִּיקִים
הַגְּדוֹלִים הַנִּלְהוֹטִים הַמְתַּחַדְשִׁים בְּכָל יוֹם
וּמְתַחִילִין מְחַדֵּשׁ בְּכָל עֵת וְהֵם מְמַשִּׁיכִין
עָלֵינוּ חֲסִידִים חֲדָשִׁים בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת
וּמִבְטְלִין הַזְקֵנָה דְסִטְרָא אַחְרָא שְׂמִשָּׁם כָּל
כַּח הַיֶּצֶר הָרַע, כִּי כָּל תְּקוּנָתוֹ הוּא עַל יְדֵי
שְׂאִין יוֹדְעִין כָּלְל עַד הֵיכֵן חֲסִדֵיּוֹ מְגִיעִים,
כִּי לְגַדְלָתוֹ אֵין חֶקֶר. וְעַקֵּר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ
הוּא חֲסִידִים, כִּי חֲסִד נִקְרָא גְּדֻלָּה, וְכַמְבָּאָר
מִזֶּה הִרְבֵּה בְּמִקּוֹם אַחֵר.

וְכָל זֶה בְּחִינַת קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ שֶׁנִּקְרָא
רֹאשׁ חֹדֶשׁ עַל שֵׁם הַהִתְחַדְּשׁוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל.
וְכַמּוֹ שְׂאוּמְרִים בְּכַרְכַּת הַלְּבָנָה, וְלִלְבָנָה
אָמַר שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ וְכוּ'. שֶׁהֵם עֲתִידִים לְהִתְחַדֵּשׁ
כְּמוֹתָהּ וְכוּ'. וְעַל כֵּן שְׂרָשׁ הַתְּשׁוּבָה הוּא
רֹאשׁ חֹדֶשׁ, כְּמוֹ שְׂמִבְּאָר בְּסִימָן יו"ד חֶלֶק
(א), כִּי עַקֵּר הַתְּשׁוּבָה עַל יְדֵי הַהִתְחַדְּשׁוֹת
כַּנִּלְהוֹט, אֲבָל כָּל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם
בְּכַח הַצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הַמְתַּחַדְּשִׁים בְּכָל
עֵת וּמְתַחִילִין בְּתוֹרָה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְרַבֵּין
הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים כַּנִּלְהוֹט, כִּי רַק הֵם יוֹדְעִים
סוּד הָעֵבֹר לְעֵבֵר שָׁנִים וְלִקְבַע חֲדָשִׁים
וְלְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ בְּזַמְנֵנוּ וּבְעֵתוֹ
בְּאִפְסָן שְׂיִזְכוּ יִשְׂרָאֵל לְהִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי זֶה
וְלָשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה, שְׂזֵה הָעַקֵּר, עַל כֵּן
עַקֵּר קְדֻשַׁת רֹאשׁ חֹדֶשׁ הוּא עַל יְדֵי רְבוּי
הַסְּפָרִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲמוּנַת חֲכָמִים
וְכַנִּלְהוֹט, כִּי יֵשׁ בְּזֵה סוּד גְּדוֹל, בְּחִינַת סוּד
הָעֵבֹר בְּעֵנִין הַהִתְחַדְּשׁוֹת. וְהָעַקֵּר שְׂצָרִיכִין
לִידַע וְלְהִאָּמֵן שְׂאִין יוֹדְעִין כְּלוּם וּבְכָל יוֹם

לְהַרְגִישׁ צְרוּת נַפְשׁוֹ הַנְּזוּפָה הַרְחוּקָה
מֵאַבְיָה שְׂבִשְׂבִימִים, יְבִין מֵאֲלִיּוֹ לְפָרֵשׁ כָּל זֶה
עַל עֲצָמוֹ, כִּי הַיֶּצֶר הָרַע מְנִיחַ כָּל הָעוֹלָם
וְאֵינוֹ מִתְגַּרָּה אֶלָּא בְּיִשְׂרָאֵל וּבִתְלִמְיָדִי
חֲכָמִים בְּיוֹתֵר וְכוּ', כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּה (סֵפֶה ד). שְׂזֵהוּ בְּחִינַת אֶךְ בִּי
יָשׁוּב יְהַפֵּךְ יָדוֹ וְכוּ'. וְכֵן צִעַק דָּוִד, "כִּי יוֹמָם
וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדִיךָ וְכוּ'". וְכֵן הוֹלֵךְ
וְצוֹעֵק יְרֻמָּה, "בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי וְכוּ'
גָּדַר בְּעַדִּי וְלֹא אֵצֵא וְכוּ' וְכוּ'". עַד שְׂאוּמֵר,
"וְאוּמֵר אָבֵד נִצְחִי וְתוֹחַלְתִּי מֵה'".

כִּי לְפִי הַנִּרְאָה לְדַעַת הָאָדָם כְּכָר אָבֵד
נִצְחֵוֹ וְתוֹחַלְתוֹ וְתִקְוָתוֹ, אֶךְ מִחֲזִיק נַפְשׁוֹ
וְאוּמֵר, "זֹאת אֲשִׁיב אֵל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל
וְכוּ' חֲסִדֵי ה' כִּי לֹא תָמוּ כִּי לֹא כְּלוֹ רַחֲמֵיו".
וּמֵאַחַר שֶׁחֲסִדֵיּוֹ וְרַחֲמֵיו אֵינָם תָּמִים וְאֵינָם
כְּלִים לְעוֹלָם, בְּוֹדָאֵי יֵשׁ תְּקוּהָ לְחֲסִדֵיּוֹ
וְרַחֲמֵיו גַּם עֵתָה עֵתָה אַחֵר כָּל הַקְּלָקוּלִים
הַרְבִּים שֶׁקְּלָקְלָנוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד. אֶךְ כָּל זֶה
עַדִּין אֵינוֹ מִסְפִּיק לְנַחֵם וּלְחַזֵּק אֶת עֲצָמוֹ
מִרְבוּי הַתְּגַבְּרוֹת מְרִירוֹת פְּגָמֵי הָעֲצוּמִים,
אֶךְ עַקֵּר הַתְּקוּהָ הוּא מֵה שְׂאוּמֵר אַחֵר כְּךָ,
"חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוּנָתְךָ". וּפְרָשׁ
רַש"י שֶׁהַחֲסִידִים מְתַחַדְּשִׁים בְּכָל בָּקָר, וְרַק
זֶה כָּל נַחְמָתָנוּ וְתִקְוָתָנוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
מֵה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְחַדֵּשׁ חֲסִידִים חֲדָשִׁים
נִפְלְאִים בְּכָל בָּקָר, שֶׁעַל יָדָם עַקֵּר חֲדוּשׁ
מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית שֶׁבְּכָל יוֹם בְּחִינַת וּבְטוּבוֹ
מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

בנו מכל העמים נמשך מקדשת ראש חדש, שהוא סוד העבור שנצטוו תחלה קדם שיצאו ממצרים וקדם קבלת התורה שאז בחר בנו, כי סוד שבחר בנו נמשך מסוד העבור, שהוא קדשת ראש חדש כנ"ל.

ועל כן מתחילין בראש חדש תחלה מקדשת ראש חדש הנ"ל, אבל בימים טובים שתלוי קדשתם בראש חדש, שכלם זכר ליציאת מצרים שאז כבר בחר בנו מכל העמים, אז מתחילין אתה בחרתנו, כי כבר נבחרנו מכל העמים ביציאת מצרים ומתן תורה על ידי קדשת ראש חדש, שהוא סוד העבור שנצטוו כבר במצרים כשרצה להוציאם, כמבאר שם בפרשת החדש וכן"ל. ועל כן ראש חדש הוא שרש התשובה כנ"ל. וכל כח התשובה הוא על ידי קדשת ראש חדש:

ארבע פרשיות

הפרה הוא לתקן חטא העגל, שהוא בחינת פגם הברית כנ"ל. ואזי כשנטהר ונתקן פגם הברית ומעבירין ומסלקין סטרא דמותא אזי קורין פרשת החדש, כי על ידי כל זה נתתקנו ונתמלאו החדשים ואז נתקדש החדש בחינת החדש הזה לכם ראש חדשים וכן"ל. וזה שקורין הארבעה פרשיות במפטיר, כי מפטיר הוא בחינת מלכות, כי מפטיר הוא השביעי והאחרון של כל הקוראים שזה בחינת מלכות. וכל הארבעה פרשיות באין לתקן ולהשלים

ובכל עת נעשין חדשות לגמרי וכו', ועל ידי זה יש תקנה תמיד לכל בכח הצדיקים הנ"ל המתחדשים בכל עת וכן"ל:

כי עקר כח התשובה הוא על ידי שרשי התורה שהוא למעלה מהתורה, כי על פי פשיטות משפטי התורה לא היה מועיל תשובה, רק כח התשובה הוא מהתקדים הנעלמים מאד, שהם בחינת שרשי תורה, בחינת סוד העבור שמשגיגים הצדיקים המתחדשים בכל עת כנ"ל. על כן ראש חדש הוא שרש התשובה כנ"ל:

י"ט) מבאר בספרים שסוד העבור בו כלולים כל סודות התורה. ובתחלה נתגלה לאדם הראשון וממנו לצדיקים בכל דור עד שבא לאברהם אבינו. וכל אחד השיגו כפי עבודתו וצדקתו. ועקר נתגלה למשה רבנו. וגם הוא נתקשה בו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק, "החדש הזה לכם", מלמד שנתקשה בו משה וכו'. כי בסוד זה נעלם סוד הבחירה וסוד שבחר בנו מכל העמים, כי ישראל מונין ללבנה וכו'. ועל כן מצות קדוש החדש, שהוא סוד העבור, הוא מצוה ראשונה שנצטוו בה ישראל ונצטוו על זה בעודם במצרים קדם מתן תורה, כי משם כל התחלת קדשת ישראל מה שבחר בנו מכל העמים להיות לו לעם סגלה וכן"ל. ועל כן בראש חדש מתחילין תחלה, ראשי חדשים לעמך נתת. ואחר כך מסימין בשבח, כי בעמך ישראל בחרת מכל האמות. כי כל שבח זה שבחר

החמה, כי חמה ולבנה זה בחינת שכל עליון ושכל תחתון הנ"ל, כידוע, ועל ידי פגימת הלבנה נפגם השכל הנ"ל ואין יודעין להשיג אלקותו יתברך. ומשם באים כל הפגמים ועל ידי מצות קדוש החדש מתקנים זאת וממלאים פגימת הלבנה שיהיה הלבנה שהיא בחינת חכמה תתאה, בחינת מלכות, בחינת השכל הנ"ל שיהיה בשלמות שיוכלו לקבל ולהשיג על ידו אור השכל העליון, להשיג אלקותו יתברך, שזהו בחינת אור החמה כנ"ל ואז יתמקן הכל ויתקיים, ויהיה אור הלבנה כאור החמה, ויקיים, "כי מלאה הארץ דעה לדעת את ה' וכו'".

ועל כן קורין כל זה קדם פסח שהוא ראש והתחלת וכלל כל הרגלים, כי כל הרגלים הם זכר ליציאת מצרים שהיה בפסח, כדי שעל ידי כל התקונים הנ"ל נזכה לקבל אור הפנים המאיר בשלש רגלים, שעל ידי זה עקר חיות המלכות שהוא השכל הנ"ל. כדי שנוזכה להשיג אלקותו יתברך ויתקיים, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שכמו שביציאת מצרים זכינו על ידי כחו של משה לצאת מכל שערי טמאה לכל שערי קדשה עד שזכינו להשגת אלקות במתן תורה, כן נזכה גם עתה בתקן הגלות הזה לצאת מכל הטמאות ולעלות לכל הקדשות עד שנוזכה להשגות אלקות על ידי גדל כחם של הצדיקים אמת הגדולים במעלה כנ"ל:

בחינת מלכות שהוא בחינת ד' כנ"ל, ולהכניע מלכות המן עמלק, שהוא כנגד מלכות דקדשה וכלול גם כן מכל הארבע מלכות, (כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה).

שחיטה הלכה ד, ו"ג

ואחר כך קורין פרשת החדש (שמות יב, א כ), שהיא מצות קדוש החדש לעבר שנים ולקבע חדשים, להשוות שנות החמה עם הלבנה, שהוא בחינת מלוי פגימת הלבנה. ואז יתבטל החשך, כי עקר החשך של לילה הוא מחמת פגימת הלבנה. אבל לעתיד כשיתמלא פגימת הלבנה, יתבטל החשך, כמו שנאמר, "לא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף וכו'". נמצא, שעל ידי פרשת החדש, בחינת מצות קדוש החדש מכניעין ומבטלין החשך, שהוא בחינת גוף, בחינת בהמה וכו'.

נמצא, שכל הארבע פרשיות הם להכניע הרע שבארבעה יסודות, שהם בחינת מיתה וחשך, בהמה, גוף, שכחה וכו'. ולהגביר הנפש בחינת אדם, בחינת אור, בחינת חיים וכו'.

בשר בחלב הלכה ה

כו) ואחר כך קורין פרשת החדש, שהוא בחינת קדוש החדש, שהוא תקון ומלוי פגימת הלבנה שיהיה אור הלבנה כאור

שעל ידי הראשי חדשים הם תקון כל המועדות, שאז עלית המלכות וכו' כנ"ל:

(ו) וכל אלו הארבע פרשיות, שעל ידם חותכין המלכות מארבע מלכיות, ואחר כך עולה לאור הפנים בשלש רגלים, זה בחינת ארבעה בנים המבארים במאמר הנ"ל שהם בחינת המלכות שהיא בחינת ד, כמו שמבאר

... פרשת החדש אז מתחיל המלכות לעלות לאור הפנים, כי אז מתחיל הארת פסח שהוא ראש לרגלים. ועל כן נאמר בפרשה זו כל דיני פסח, זה בחינת בן תם שהוא יעקב איש תם, כמו שמבאר שם, כי יעקב הוא בחינת אור הפנים, בחינת מבקשי פניך יעקב סלה (תהלים כד) כמו שאמר רבנו, זכרונו לברכה, פעמים:

חדש הלכה ג, ז'

ועל כן קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל ביציאתם ממצרים. כי עקר גאלת מצרים תלויה במצוה זו של קדוש החדש שהוא בחינת תקון הלבנה למלאות אותה מפגימתה על ידי מצות קדוש החדש שהוא בחינת התעלות הנפש וכו' שזהו עקר יציאת מצרים כנ"ל.

ועל כן כל יציאת מצרים שהוא בחינת קדשת השלש רגלים בחינת קדוש החדש, בחינת החדש הזה לכם ראש חדשים שהיא מצוה ראשונה שנצטוו משה בעת יציאת

מעונן ומנחש הלכה ב, ג'

ועל כן עקר קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל כשיצאו ממצרים, כי אז נתגלה השגחתו יתברך, כי שדד המערכות ועשה עמנו נפלאות גדולות ואז נתגלה ונמשך בחינת עלמא דאתי בזה העולם, שזהו בחינת קדוש החדש כנ"ל. נמצא, שקדוש החדש הוא בבחינת עלמא דאתי, בחינת השגחה, בחינת ארץ ישראל.

גלוח הלכה ג

(ד) ועל כן קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל, כי קדוש החדש הוא בחינת מלכות חכמה תתאה הנ"ל, בחינת צמצומים של השגת אלקותו יתברך, שבה כלול כל התורה כלה כנ"ל:

(ה) וזה בחינת ארבע פרשיות שקורין קדם פסח שהוא ראש לשלש רגלים, שאז התחלת התגלות אלקותו יתברך שנתגלה לישראל על ידי יציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו', כי ארבע פרשיות הם כנגד בחינת המלכות, שהיא בחינת ארבע, שצריכין לחתכה מגלות של הארבע מלכיות שכלם נקראים "גלות מצרים", כמו שאמר רבנו, זכרונו לברכה (סימן ד) בשם המדרש; שכל הגלויות נקראים גלות מצרים על שם שהם מצרים לישראל

... פרשת החדש זה עקר בחינת עלית המלכות, שהוא בחינת ראש חדש כנ"ל.

מְצָרִים כָּל תְּקוּן זֶה נִמְשָׁךְ מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה,
הֵינּוּ כִּי גַם אִזּוֹ הָאִיר עָלֵיהֶם בְּהַעֲלֵם גְּדוּל
קִדְשֵׁי רֵאשִׁית הַשָּׁנָה בְּזִכּוֹת יוֹסֵף שֶׁיֵּצֵא בְּרֵאשִׁית
הַשָּׁנָה מִבֵּית הָאֲסוּרִים בְּחֵינֵת יְעֻדָּה בִּיהוֹסֵף
שְׁמוֹ.

בכור בהמה טהורה הלכה ד

(יא) וְזֶה בְּחֵינֵת פְּרִשְׁתֵּי הַחֹדֶשׁ, כִּי הִירְאָה
בְּחֵינֵת מַלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחֵינֵת לְבָנָה וְנִקְרְאת
ד' עַל שֵׁם דְּלִית לָהּ מִגְרָמָה כְּלוּם רַק מֵהַ
שֶׁמֶקְבָּלֵת מֵהַשָּׁכֵל שֶׁהוּא יו"ד וְכוּ' וְנִעֲשֶׂה
אֶחָד כְּמִבְאָר בְּתַחֲלַת הַתּוֹרָה הַנִּלְוֵה וְהִי"ד
שֶׁהִיא הַשָּׁכֵל הִיא בְּחֵינֵת חֲמָה שֶׁמֵּאִירָה
לְלִבָּנָה שֶׁהִיא בְּחֵינֵת ד', בְּחֵינֵת מַלְכוּת,
בְּחֵינֵת יְרָאָה וְכִשְׁהִירְאָה חֵס וְשָׁלוֹם נוֹפֵלֵת
וּמֵתַגְבְּרִין חֵס וְשָׁלוֹם יְרָאוֹת הַנְּפֹלוֹת זֶה
בְּחֵינֵת פְּגִימַת הַלְבָּנָה וְעַל יְדֵי מִצְוֹת קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ מִמְּלֵאִין פְּגִימַת הַלְבָּנָה. וְאִזּוֹ נִתְקַיֵּם,
הִזְיָה אִוֵּר הַלְבָּנָה כְּאִוֵּר הַחֲמָה וְכוּ'. וְעַל כֵּן
לֹא נִמְסַר כִּי אִם לְגְדוּלִים כִּי הוּא חֲכַמְתְּכֶם
וּבִינְתְּכֶם, כִּי צְרִיכִין לְזֶה צְדִיק וְחָכֵם גְּדוּל
לְהַמְשִׁיךְ הַשָּׁכֵל הָעֲלִיוֹן הַנִּלְוֵה שֶׁמֵּשֶׁם
הִירְאָה עֲלָאָה דְעֲלָאָה הַנִּלְוֵה:

(יב) וְעַל כֵּן הֵם אַרְבַּע פְּרִשְׁיּוֹת כְּנִגְד
בְּחֵינֵת הִירְאָה שֶׁנִּקְרְאת ד' כְּנִלְוֵה וְזֶה בְּחֵינֵת
אַרְבַּע פְּרִשְׁיּוֹת שֶׁל תְּפִלִּין בְּחֵינֵת יְרָאָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב, וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא
עָלֶיךָ וַיִּירָאוּ מִמֶּךָ:

העושה שליח לגבות חובו הלכה ג

(כז) וְזֶה בְּחֵינֵת פְּרִשְׁתֵּי הַחֹדֶשׁ שֶׁקּוֹרִין
קָדֵם פֶּסַח, כִּי כָּל הַחֲסֵרוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם
נִמְשָׁכִין מִחֲסֵרוֹן הַלְבָּנָה מִבְּחֵינֵת מֵאֵרֶת

וּבִשְׁבִיל זֶה נִתְקַשָּׁה מֹשֶׁה עַל קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ. מִחֲמַת שֶׁקִּדְּוֵשׁ הַחֹדֶשׁ הוּא בְּחֵינֵת
מִלּוּי פְּגִימַת הַלְבָּנָה שֶׁזֶה בְּחֵינֵת שְׂרֵשׁ
הַתְּשׁוּבָה בְּחֵינֵת הִבְיָאוּ עָלֵי כַּפָּרָה וְהַתְּחַלֵּת
הַתְּשׁוּבָה קֶשֶׁה מְאֹד כְּנִלְוֵה. עַל כֵּן נִתְקַשָּׁה
מֹשֶׁה בְּזֶה מְאֹד עַד שֶׁגִּלָּה לוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ סוּד
קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַתְּשׁוּבָה
שֶׁמֵּתַחֲלִיל מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה שָׁבוּ יֵצֵא יוֹסֵף שֶׁעַל
יְדֵי זֶה הִיָּה עֶקֶר יֵצֵאת מִצְרַיִם שֶׁהוּא בְּחֵינֵת
קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ, בְּחֵינֵת קִדְשֵׁי הַשָּׁלֵשׁ רְגָלִים
כְּנִלְוֵה:

וְעַל כֵּן קִבַּע הַתְּנַא דִּינֵי קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ
בְּמִסְכַּת רֵאשִׁית הַשָּׁנָה. כִּי עֶקֶר בְּחֵינֵת קִדּוּשׁ
הַחֹדֶשׁ הוּא עַל יְדֵי רֵאשִׁית הַשָּׁנָה שֶׁקִּבַּע אוֹתוֹ
ה' יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים בְּרֵאשִׁית חֹדֶשׁ
שֶׁהוּא חֹסֵד גְּדוּל וְעֲלִיוֹן מְאֹד וְכוּ':

פדיון בכור הלכה ג ה'

וְעַל כֵּן נִצְטוּוּ יִשְׂרָאֵל עַל קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ
בְּרֵאשִׁיטָה בְּעַת יֵצֵאת מִצְרַיִם. וְשֵׁם בְּפִרְשָׁה
זוֹ נִזְכַּר מִכַּת בְּכּוֹרוֹת וְהַצֵּלֵת בְּכּוֹרֵי יִשְׂרָאֵל,
כִּי קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ זֶה בְּחֵינֵת תְּקוּן פְּגִימַת
הַלְבָּנָה שֶׁהוּא וְהִזְיָה אִוֵּר הַלְבָּנָה כְּאִוֵּר הַחֲמָה
שֶׁהוּא הַתְּחַבְּרוֹת וְיַחַד שֶׁלֹּא כְּפִסְדֵּר לְבְּחֵינֵת

שלוחין הלכה ג

כב) ועל פן מצות קדוש החדש הוא מצוה ראשונה שנצטוו ישראל בעת יציאתן ממצרים ושם בפרשה זאת נזכר יציאת מצרים בחצות הלילה, כי הכל בחינה אחת, כי קדוש החדש הוא למלאת פגימת הלכנה בחינת והיה אור הלכנה כאור החמה, שזהו בחינת כלליות לילה ביום, כלליות אחר הבריאה בקדם הבריאה וכנ"ל, שזהו בחינת קימת חצות לילה לשבר הלילה לכללה ביום, שזהו בחינת יציאת מצרים וכנ"ל:

מתנה הלכה ג

ג) וזהו בחינת פרשת החדש, שהוא קדוש החדש, שהוא בחינת מלוי הירח, בחינת והיה אור הלכנה כאור החמה, שהוא בחינת הכנעת מאורי אש והתגברות מאורי אור שהם בחינת אור החמה כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל, כי במזרח החמה זורחת ובמערב שוקעת ובלילה בעת שקיעת אור החמה אז התגברות מאורי אש

עיינ שם בהמשך בביאור ענין ג' דברים שנתקשה בהם מש"ה

חסר, וישראל על ידי מצות קדוש החדש הם ממלאין ומשלימין חסרון ופגימת הלכנה ועל ידי זה נשלמין ונתמלאין כל החסרונות, כי נמשך הרוח חיים מבחינת רוח צפונית המנשבת בכנור של דוד הנ"ל למלאות ולהשלים כל החסרונות, כי כל ענין דוד המלך עליו השלום, היה להשלים פגימת הלכנה, כי מלכותו נמשל ללכנה כמובא ובימיו קימא סהרא באשלמותא. ועל פן בעת קדוש הלכנה שהוא בחינת תקון פגימת וחסרון הלכנה אומרם אז דוד מלך ישראל חי וקיים, כי בודאי הוא חי וקיים תמיד, כי הוא ממשך תמיד הרוח חיים למלאות כל החסרונות שבכולם וכנ"ל.

ועל פן נצטוו מצות קדוש החדש בעת יציאת מצרים, כי כל יציאת מצרים היה על ידי שזכה משה להתגבר ברוח חיים דקדשה שנמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל ועל ידי זה התגבר על הרוח חיים דסטרן אחרא של המצריים ועל ידי זה הכניע והשפיל אותם בבחינת משפיל רשעים עדי ארץ וכנ"ל ועל פן אז נצטוו על מצות קדוש החדש שהוא תקון פגימת וחסרון הלכנה שהוא בחינת שלמות החסרונות על ידי הרוח חיים דקדשה וכנ"ל.